

Egy menhely vezetője mondotta: Igen sok gondozottunk indítást érez arra, hogy a tévéernyőn megcsókolja a bemandót vagy a színészt. Ennyire vágnak valakire, aki kedvesen köszöntse őket és szeretetteljesen viselkedjék jelenlétükben. Senki sem bírja ki az életet szeretet-megnyilvánulások nélkül, azért képesek ilyen pótlékok keresésére is. Kítör belőlük a szeretet utáni vágy, amit senki sem vesz észre közvetlen környezetükben.

Ránk keresztényekre vár a feladat, hogy az emberek ne keressenek vigaszt ilyen tévutakon. Mert Jézus meghozta az örömet az emberiségnek: ő maga életünk öröme! Aki tehát mosolyt varázsol az emberek arcára, az nyitogatni kezdi nekik az ég ajtaját. A vidám barátságosság a megváltás eszköze lehet: kiszabadíthat a zárkából, amibe a bűn és a sötétség taszítja az embert. Ne felejtjük el tehát barátságosan üdvözölni a másikat, és ajándékozzuk meg egy kedves szóval. Így közvetíthetjük nap mint nap az Úr kegyelmének esztendejét.

Karl Schlemmer

A TABERNÁKULUM ELŐTT

„Magadhoz igazítottál minket, Uram és nyugtalan a mi szívünk, amíg Benned meg nem nyugszunk.” Ezt tapasztalom én is szent Ágostonnal. Nyugtalan a szívem. Tele helyes és helytelen vágyakkal. Ezek a vágyak ide-oda rángatnak. Hiába csitítok el egyet. Nyomában három jelentkezik. Nincs nyugtom sem éjjel sem nappal. A zoltárossal kiáltok: Ki szabadít meg ebből a szorongatásból?

Tudom, Uram hogyha a színed elé jutnék, kiömlene szívemből minden. Te eloszlatnád a sok ellentétet. A feléd törő vágyakat betöltenéd önmagaddal. A kérdés: hogyan jutok el hozzád? — Uram! hiszem, hogy itt vagy. Szeretnék veled lenni. De látod, hiába térdelek előtted. A szívem körülbástyázva a szorakozottság áthatolhatatlannak tűnő falával. Fontosságom, halaszthatatlan ügyeim egy percig sem hagynak nyugton. Még itt előtted sem. Hiába tör fel az ósvágy. A szívemmel nem jutok hozzád. Kétségbeejtő Uram, ahogy el vagyunk szigetelve tőled! Bezárva kényelmes-biztonságos, rohanó-nyugtalan életmódunkba. Szenvedünk ettől, de se erőnk se kedvünk kítörni belőle. Még kevésbé van időnk ledönteni a sok válaszfalat. Így csak futólag — a falon túlról számolunk be bajainkról. Te ezt biztosan meghallod, de válaszod, ami megnyugtana, már nem jut el hozzánk. Nincs időnk és nyugalomunk kívánni. Ha kibeszéltük magunkat, talán lesz egy kis csend, elhalkul egyidőre a zűrzavar, hogy aztán a vágy utánad annál gyötrőbben törjön föl a szívünkben. Ez a vágy minden korok minden emberének szívét emésztette. Sokan találtak hozzád általa. Az első „Advent” vágyói lehoztak az égből. Istenem, milyen forró vágy lehetett az! Úgy képzelem, közvetlenebbül szállt feléd a csillagos éjszakák

csendjében, vagy szép világod valamely meghitt zúgában, ahol könnyű volt megtalálni téged. Most itt vagy köztünk. Hívsz és vársz bennünket. Szabad az út hozzád. De mi bezártuk magunkat a magunk alkotta világba. És itt minden „perfekt”. Nem hiányzik semmi. Te sem! Nem is emlékeztet rád semmi... Csak a szívünk. Az nyugtalan. Oly nyugtalan, hogy beteggé tesz bennünket. – Uram, add, hogy legalább ezt észrevegyük. Ezt a nyugtalan, feléd vágyakozó szívet. Add, hogy legyünk annyi részvétellel önmagunk iránt, hogy hallgatunk a szívünkre, amely feléd eseng. Add, hogy ne zárjuk be, ne hallgattassuk el mégnagyobb nyüzsgéssel, mégtöbb tevékenységgel. –

Uram, add, hogy tudjunk csendben lenni. A csendben megtalálunk téged! Meghalljuk a te halk figyelmes szavaidat. Nálad vannak az örök élet igéi, melyekre nyugtalan szívünk vágyik, mert ezekhez igazítottad, ezekért teremtetted.

Alexia

LEVELESLÁDÁNKBÓL

Kérdésekre válaszolunk

Van végzet? Hogyan különböztethetjük meg az Isten akaratától?

A Magyar értelmező kéziszótár szerint a végzet „Elekerülhetetlen sors (Idealista felfogás szerint: az ember sorsát irányító felsőbb erő).” Általában ezt a „felsőbb erőt” személytelen és kérlelhetetlen valaminek tekintik, amely az ember egész életét pontosan meghatározza; így az ember semmiféle szabadsággal nem rendelkezik. A szoros értelemben vett végzet tehát pogány fogalom, amely ellen a keresztény írók kezdettől fogva küzdöttek. Krisztus idevágó tanításának ugyanis két alaptétele van: Isten szeretet, aki minden ember javát akarja; az ember szabad s még Isten kegyelmét is visszautasíthatja.

Világos azonban, hogy az életben sok minden nem a mi akaratunktól függ. Nem mi döntjük el, hogy milyen családból származunk, milyen országban születünk, elvont vagy gyakorlati képességeket hozunk-e magunkkal, örököltünk-e vagyont vagy egész életünkön át alacsony a fizetésünk stb. Egyesek – tágabb értelemben véve – ezeket az adottságokat is végzetnek nevezik. Helyesebb azonban életkörülményeknek tekinteni őket s nem ajánlatos velük kapcsolatban végzetről beszélni; egyébként könnyen összekeverjük a végzet első, szoros értelemben vett jelentésével. Isten pontosan arra tanít, hogy nem ezek a körülmények alkotják életünk lényegét. Nincs tehát igazságossága ellen, ha nem egyformán részesedünk bennük. Az életben nem a kiindulópont a döntő (ami nem tőlünk függ), hanem az adottságok használata (s ez rajtunk áll). Az egyetlen lényeges az életben az, hogy lelkiileg kiteljesedjünk, a lelki életben érjünk el sikert: életünket töltsse el Isten és az emberek szeretete. Ezt akarja